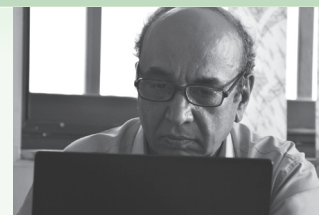

ابزارهای مهار ناروایی پزشکی

اما اندکی از این مراکز (که بیشترین بیمار را هم دارند) در برابر هر نسخه ای که از پزشکان برسد، در نخستین فرصت در صدی از مبلغ نسخه (که زیاد هم است) به حساب کلینیسین می ریزند. البته برای رو نشدن این تبهکاری، پوشش هایی نیز (مانند تاسیس یک شرکت موازی) برای قانونی شدن آن فراهم کرده اند.

بیشتر همکاران بر این باورند که شاید بسیاری از درخواست های تصویر برداری خدای ناکرده به دلیل پورسانت باشد. چند سال پیش این ایده ی ناروا، هم به ذهن یک متخصص مغز و اعصاب راه یافت و با لطایف الحیل توانست شماری از همکاران را جذب خود کرد. ولی خوشبختانه فرهیختگان شرافتمند هرگز گول چنین مرکزهایی را نمی خورند و شرف و آبروی خود را با هیچ چیز عوض نمی کنند. اما برآستی چرا برخی از همکاران به چنین راه هایی گام می نهند؟ پاسخ به این پرسش، نه آسان و نه نوشتنی است! اما بی گمان ناکارآمدی مدیریت در دو دهه گذشته نقش ویژه ای در این باره داشته است. در کنار آن پیشرفت های شگفت انگیز پزشکی، باریک شدن تخصص ها و افزایش گرایش برای داشتن فوق تخصص، دست بدست هم داده و چشمداشت مادی پزشکان را بالا برده است. افزون بر این، در این زمان که چشم و همچشمی، حرص و آز در گردآوری مال در همه ی لایه های مردم رخنه کرده، برآستی با قناعت زیستن پزشکان بسی دشوار است.

به هر روی امید است با همت مدیران دلسوز وزارتخانه و با بهره جویی از ابزارهای شایسته و دوری از باند بازی، ریشه ی نارواکاری در همه ی زمینه های پزشکی خشکیده شود.

همچنان که چندی پیش نوشتم، چندی است آزمایشگاهی در شهر ما برپا شده که در روز روشن برای جلب بیمار به پزشکان پول می دهد. این پدیده را همه ی همکاران می دانند ولی کسی یارای روبرو شدن با این پدیده ی زشت را بر خود هموار نمی کند. معاونت درمان آنرا خویشکاری نظام پزشکی می داند، و نظام پزشکی هم پس از نوشتن یکی دونا به کمیته ی اخلاق تهران دست روی دست گذاشته و به اندرز دادن روی آورده است. بی گمان از دیرباز کژروی و نارواکاری در پزشکی بوده، ولی هرگز بیماران این گونه بازیچه قرار نگرفته اند. اگر با همکاران سالم و دلسوز بخواهید در این باره درد دل کنید، بیشتر باید انتظار فزاینده های کلیشه ای بود: ای بابا کجا درست است که اینجا باشد. مگر روزنامه ها را نمی خوانید، خلافاکاری ها در همه صنف ها هست. آری شاید همه جا باشد، ولی در کشورهای پیشرفته و حتا بسیاری از کشورهای جهان سوم، سه گروه هرگز "همرنگ جماعت" نمی شوند. قاضی ها، پزشکان و معلمان. زمینه ی ماهنامه ی ما پزشکی است و تنها در این باره هم شایستگی سخنوری داریم.

در کشور ما تا دو دهه پیش پزشکان سالم تر مانده بودند. ولی سال ها است که منش و اخلاقی که در خور جایگاه شایسته ی پزشکی باشد، روز به روز کمرنگ تر می شود. ایده ی شریک کردن پزشکان در کانون های پیراپزشکی هم از زمان رونق گرفتن ام.آر.آی، گسترش یافت. خرید سهم و شریک شدن در یک شرکت بازرگانی برای همه، حتا پزشکان هم ناروا نیست. برخی از این مرکزها که دارای سهامداران پزشک هستند، قانونی کار می کنند و تنها سود واقعی، یعنی به اندازه ی سهام به دارندگان سهام پرداخت می کنند.